

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2022 r. – Danske Fragtmænd/Komisja

(Sprawa T-334/22)

(2022/C 326/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Danske Fragtmænd A/S (Åbyhøj, Dania) (przedstawiciele: L. Sandberg-Mørch, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2022/459 z dnia 10 września 2021 r. ⁽¹⁾; oraz
- obciążenie Komisji jej kosztami, jak również tymi poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja dopuściła się błędu uznając, że przewidziane w umowie z października 2017 r. przyznanie Post Danmark kwoty około 5,67 mld koron szwedzkich (SEK) składa się z szeregu odrębnych środków, a mianowicie i) środka polegającego na przyznaniu Post Danmark przez Danię kwoty 1,683 mld SEK celem sfinansowania odpraw z tytułu zwolnienia pracowników; ii) środka polegającego na przyznaniu PostNord AB przez Danię kwoty 267 mln SEK (która ma zostać przekazana Post Danmark); iii) środka polegającego na przyznaniu PostNord AB przez Szwecję kwoty 400 mln SEK na rzecz PostNord AB (która ma zostać przekazana Post Danmark); oraz iv) środka polegającego na zastrzyku finansowym na kwotę 2,339 mld DKK (3,3 mld SEK), dokonanym na rzecz Post Danmark przez PostNord Group.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że, nawet jeśli dokonany na rzecz Post Danmark przez PostNord Group zastrzyk finansowy na kwotę 2,339 mld DKK (3,3 mld SEK) może zostać uznany za odrębny środek (*quod non*), Komisja popełniła błąd uznając, że ten dokonany przez PostNord Group na rzecz Post Danmark zastrzyk kapitałowy nie przysporzył Post Danmark korzyści.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2022/459 z dnia 10 września 2021 r. w sprawie pomocy państwa SA.49668 (2019/C) (ex 2017/FC) i SA.53403 (2019/C) (ex 2017/FC) wdrożonej przez Danię i Szwecję na rzecz PostNord AB oraz Post Danmark A/S [notyfikowana jako dokument nr C(2021) 6568] (Dz.U. 2022, L 93, s. 146).

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2022 r. – Heßler/Komisja

(Sprawa T-369/22)

(2022/C 326/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Michael Heßler (Mannebach, Deutschland) (przedstawiciel: adwokat I. Steuer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wydanej w postępowaniu odwoławczym decyzji organu powołującego z dnia 25 marca 2022 r.;
- zobowiązanie pozwanej do utrzymania ulgi podatkowej na podstawie art. 3 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia (EWG, EURATOM, EWWiS) nr 260/68, zgodnie z wnioskami końcowymi dyrektorów administracji nr 222/04, tak długo, jak spełnione są przesłanki do jej uzyskania, z mocą wsteczną od dnia 1 sierpnia 2021 r.;
- naliczenie odsetek od zaległych zapłat zgodnie z rozporządzeniem finansowym;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z decyzją wydaną w postępowaniu odwoławczym skarżący, który na potrzeby dokonywania wykładni rozporządzenia nr 260/68⁽¹⁾ powołuje się na wnioski końcowe dyrektorów administracji nr 222/04, nie bierze pod uwagę nowego orzecznictwa wypływającego z wyroku z dnia 12 marca 2020 r., XB/EBC (T-484/18, niepublikowany, EU: T:2020:90). Ponadto wnioski końcowe nie wywołują skutków wiążących w sprawach indywidualnych. Z tego względu administracja nie jest zobowiązana do ich stosowania, ponieważ ostatecznie wszystkie decyzje zostały wydane w sprawach indywidualnych. Fakt, że sytuacja skarżącego nie jest porównywalna z sytuacją skarżącego w sprawie T-484/18 nie ma znaczenia, ponieważ jedynie otrzymywanie dodatku na dzieci uprawnia do uzyskania ulgi podatkowej.

Na poparcie skargi skarżący podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący beczynności administracji

- Skarżący, jak dotychczas, złożył dwa wnioski o utrzymanie ulgi podatkowej z tytułu dwojga swoich dzieci w wieku powyżej 26 lat na podstawie art. 3 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia nr 260/68, jak zostało szczegółowo ustalone we wnioskach końcowych dyrektorów administracji nr 222/04. Następnie administracja przesłała mu dwie wiadomości elektroniczne, opisane jako powiadomienie, z informacją, że w związku z wyrokiem T-484/18 ulga podatkowa będzie przyznawana tylko wtedy, gdy wnioskodawca otrzymuje dodatek na dziecko. Skarżący nie mógł wnieść na to powiadomienie zażalenia na podstawie art. 90 regulaminu pracowniczego, ponieważ nie była to decyzja. W związku z tym w jego przekonaniu administracja nie podjęła decyzji w sprawie jego wniosku.

2. Zarzut drugi dotyczący błędnego przedmiotu decyzji wydanej w postępowaniu odwoławczym

- Przedmiot zażalenia i decyzja nie miały ze sobą nic wspólnego. Skarżący złożył zażalenie na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników w związku z brakiem odpowiedzi. Natomiast w dniu 25 marca 2022 r. został natomiast oddalony rzekomy wniosek skarżącego o uchylenie decyzji, które w rzeczywistości nie zostały wydane, ponieważ były one prawidłowe.

3. Zarzut trzeci dotyczący błędnej wykładni pojęcia „dziecka pozostającego na utrzymaniu”

- Administracja stanęła na stanowisku, że dziećmi pozostającymi na utrzymaniu są tylko dzieci uprawniające do dodatku na dziecko. Jej zdaniem, ponieważ dzieci skarżącego przekroczyły granicę wieku 26 lat, skarżący nie ma już dzieci pozostających na utrzymaniu i w związku z tym nie jest uprawniony do ulgi podatkowej. Tym samym administracja pomyliła pojęcie dziecka pozostającego na utrzymaniu z dodatkowymi wymogami dotyczącymi otrzymywania dodatku na dziecko.

4. Zarzut czwarty dotyczący błędnej wykładni warunków przyznania ulgi podatkowej

- Skarżący uważa, że obowiązujące dotychczas wnioski końcowe dyrektorów administracji były częścią reformy regulaminu pracowniczego urzędników z 2004 r. i powinny być rozpatrywane również w tym kontekście. Administracja nie może po prostu wydzielić poszczególnych części z pakietu reform, kiedy jest to dla niej korzystne finansowo.

- W uzasadnieniu przytoczonego wyroku T-484/18 powołano się na wyrok z dnia 27 listopada 1980 r., Sorasio-Allo i in./Komisja (81/79, 82/79 i 146/79, EU:C:1980:270), a zatem nie może być mowy o jakimkolwiek nowym orzecznictwie. W wyroku tym Trybunał nie wziął pod uwagę wszystkich wersji językowych. Jego ówczesny wniosek, że ulga podatkowa stanowi uzupełnienie dodatku na dziecko, nie mógł znaleźć potwierdzenia w innych wersjach językowych rozporządzenia nr 260/68. Dotychczas nie miało to jednak znaczenia, gdyż przyznanie ulgi podatkowej dla starszych dzieci było bezsporne od dziesięcioleci.
- Nawet w drodze wykładni historycznej na podstawie niemal identycznego brzmienia poprzedniego rozporządzenia 32 (EWG), 12 (EWEA) ⁽²⁾ nie można wywieść uzupełnienia dodatku na dziecko o ulgę podatkową na dziecko pozostające na utrzymaniu. Sformułowanie „ponadto” użyte jako łącznik wyraźnie odnosi się do zryczałtowanej kwoty wydatków, o której mowa w poprzednim akapicie rozpatrywanego artykułu, a nie do dodatku na dziecko.
- W ramach wykładni prawnoporównawczej przyznanie ulgi podatkowej z tytułu utrzymywania osób pozostających na utrzymaniu jako obciążenia wyjątkowego stanowi normę, którą Rada powinna była przyjąć za wzór przy przyjmowaniu rozporządzenia nr 260/68.
- Zarówno dodatek na dziecko, jak i ulga podatkowa wymagają istnienia dziecka pozostającego na utrzymaniu, jednakże otrzymywanie dodatku na dziecko nie jest wymagane do uzyskania ulgi podatkowej. Mamy tu do czynienia z błędem formalno-logicznym, który w niedopuszczalny sposób odwraca przyczynę i skutek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWIS) nr 260/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające warunki i procedurę stosowania podatku na rzecz Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1968, L 56, s. 8).

⁽²⁾ Rozporządzenie nr 32 (EWG), nr 12 (EWEA) w sprawie określania zasad i procedury pobierania na rzecz Wspólnoty podatku przewidzianego w art. 12 ust. 1 protokołów w sprawie przywilejów i immunitetów Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. 1962, 45, s. 1461).

Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2022 r. – Izuzquiza i in./Parlament

(Sprawa T-375/22)

(2022/C 326/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Luisa Izuzquiza (Berlin, Niemcy), Arne Semsrott (Berlin), Stefan Wehrmeyer (Berlin) (przedstawiciel: adwokat J. Pobjoy, Barrister-at-Law)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 TFEU, ostatecznej decyzji Parlamentu Europejskiego o sygnaturze A(2021)10718C z dnia 8 kwietnia 2022 r. w zakresie, w jakim Parlament Europejski stwierdził, że mógł powołać się na i) art. 4 ust. 1 lit) lub ii) art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, aby uzasadnić pełną lub częściową odmowę ujawnienia dokumentów, o które wnioskowali skarżący w ponownym wniosku z dnia 28 lutego 2022 r.; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Parlament Europejski naruszył art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Parlament Europejski naruszył art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).